

kristelig Ordens Opretholdelse er aldeles fornødent, men idet han vil dette, gjør han Regning paa, at hans Underaatter „ved deres egen kristelige Følelse og Erkjendelse ville finde dem tilskyndede til at bruge Søn- og Helligdagene i Overensstemmelse med deres velgjørende Diemed, at give Menneffene den Hvile fra deres Hverdagsarbejde, hvortil de trænge, og hendirage Sindet til Gud og hans hellige Ord, og at de saaledes flittigen og med kristeligt Sind ville samles i Herrens Hus“. Det forekommer mig, at disse Ord, saa smukke og sande de ere, med Høie kunne anvendes paa Alt, hvad der angaar Helligdagen, og det forekommer mig, at Samfundet, saa længe det ikke vedkender sig dette, at de med al Høie kunne anvendes paa hele dette Forhold, udtaler noget Medsættende om sig selv; men at udtale noget Medsættende om sig selv vil jeg nødig være med til. Ikke desto mindre er jeg dog bange for, at disse mine Anskuelser for Eiden ikke ville kunne gaa saaledes igjennem, at de ville faae den Betydning, at vi virkelig blive af med denne Helligdagslovgivning, og derfor vil jeg tillade mig at henpege paa saadanne Ting i nærværende Lovforslag, som forekomme mig at være de vigtigste, og som absolut trænge til Forandring. Der er i Lovforslaget ikke saa faa Ting, som forekomme mig at staa i indbyrdes Selvomdfigelse. Jeg maa saaledes tiltræde, hvad der er blevet sagt om Ordlyden i § 5 og § 7 og den dertil hørende Motivering. De staa aabenbart, saa vidt jeg forstaa at læse mit Mødermaal, i indbyrdes Modsigelse med hinanden. I § 5 handles om offentlige Forlystelser, og det er i Motiveringen deraf, at den ærede Justitsminister kommer til at omtale de offentlige Forsamlinger, medens Paragrafen i Virkeligheden ikke handler derom. Derimod tror jeg, at de to ærede foregaaende Talere have gjort sig styblige i en Misforstaaelse af Loven, idet de talte om Lempelser med Hensyn til Klappagter og Sagter i større Selskaber. Der er overhovedet ikke Tale i § 12 om Lempelser i andre Paragrafer end i §§ 1, 2 og 8; og selvfølgelig kan Paragrafen om Sagt- væsenet ikke gaa ind berunder. Jeg skal dog, da jeg er ved disse Undtagelsestilfælde, bemærke, at ogsaa mig forekommer det at være misligt at komme ind paa Politivedtægtsundtagelser fra den almindelige Lovgivnings Regler, og heller ikke jeg kan finde mig beroliget ved, at disse Politivedtægter til Syvende og Sidst maa autoriseres af Justitsministeren; thi Justitsministeren er heldigvis her til Lands ikke til alle Tider en og samme Person. De ere endog undertiden temmelig væ-

lende, og det vil derfor ikke kunne undgaa, at der opstaaer en meget forskjellig Udvikling paa de forskjellige Steder. Det forekommer mig endog, at adskillige af de her fremsatte Undtagelser i og for sig paa sine Steder dels blive betydningsløse og dels umulige at udføre. Jeg vil kun gjøre opmærksom paa, at man vil have Farten til og fra Passagerdampskibe henvist til at foregaa indenfor et vist affides liggende Terrain; men hvorledes den høitærede Justitsminister har fundet paa denne Kategori, forstaaer jeg ikke. Jeg antager det imidlertid for at være aldeles afgjort, at Bestemmelsen, dersom Befordringen til og fra Passagerdampskibene ikke maa foregaa igjennem Byens Hovedgader, er fuldstændig betydningsløs. Der er andre lignende Underligheder i selve Lovforslaget. I § 2 indeholdes saaledes en Bestemmelse om, at Boutikkerne skulle være lukkede til en vis Tid om Søndagen; men i Motiverne fremhæves det, at derved slet ikke er forbudt at foretage Handler. Jeg vil dog spørge, om man virkelig tror at ville forbedre Søndagen derved, at man holder Boutikkedøren lukket, men Bagdøren aaben, og om det er en ligelig Fremgangsmaade imod de Handlende, at de Herrer, som have forsynet sig med Bagdøre, kunne handle, men at de, som kun ere forsynede med Boutikkedøre, ikke kunne det. Det er af den Slags Ting, som jeg kalder Selvomdfigelse, og som jeg tror, at man paa ingen Maade vil kunne gaa ind paa. Den samme Paragraf tillader Salg af Brød, men forbyder Salg af Vand. (Munterhed.) Sa det vil blive en Følge af Lovens Ord, at Udsalg af Vand ikke maa finde Sted paa offentlig Gade fra Kl. 9—4, medens Brødudsalg derimod maa holdes aabne. Det er af den Slags Ting, jeg ikke holder af; man maa dog i det Mindste kunne faae Vand til sit Brød. Ligeledes ifølner Loven imellem selstabelige Sammentømster og almindelig Beværtning med Mad og Drikke. Jeg gad vist, hvor den Politimester skulde findes, der tilnærmelsesvis skulde kunne give en Definition af disse to Ting. Jeg tror ikke, at den Slags Ting lade sig holde; ligesom jeg ikke tror, det er fornødent at holde dem, tror jeg heller ikke, det er muligt, og bevistlig blive de ikke holdte. I den Henseende deler jeg fuldstændig Mening med det ærede Medlem for Kjøbenhavn 7de Valgkreds (Casé), at Intet er fordelvelligere end at skabe, fastholde og forny en Lovgivning med den Bevidsthed iforveien, at Lovens Bestemmelser ikke ville blive holdte. Der er andre Ting af lignende Art. Medens man paa den ene Side vil have offentlige Foredrag, Fore-